

affones i et mørkt og det andet i et lyst Bærelse, men have De Herrer ikke derved indrømmet, at de have en Fornemmelse af, at det er for Meget at byde Befolkningen at lade Vand og Brødsstraffen i § 200 blive staaende, som den staaar nu? Det forekommer mig, at det er en god Indrømmelse, de saaledes gjøre, thi naar der ingen anden Forskjel er — Vand og Brød er jo altid Vand og Brød, enten Bærelset er lyst eller mørkt — saa kan jeg ikke se, at det skulde være saa urimeligt at forlange, at den arbitrære Straffemyndighed blev indskrænket, den er saamænd stor og vid nok endda, de Herrer Befalingsmænd skulle nok forstaa at udbytte § 200, selv efter at Vædringsforslaget under Nr. 26 og Vædringsforslaget om, at strengt Fængsel paa Vand og Brød udgaar, ere vedtagne, det kunne vi være ganske rolige for. Jeg kan ikke paa nogen Maade se, at det skulde være et saa urimeligt Forlangende, som vi fra vor Side opstille, at Vand og Brødsstraffen her udgik, og det er da heller ikke mere urimeligt, end at adskillige Medlemmer af Udvalget i 1876—77 stod paa samme Standpunkt. Det erede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds, det erede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) og et Par daværende Medlemmer, Overrettsprokurator Larsen og Niels Jensen Loustrup vare i Udvalget sammen med mig enige om, at stille os fra det erede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen). Det er jo heller ikke første Gang, nei, det er en gammel Historie, at det erede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds har en særlig Fortjærlighed for de Herrer ved Vinduerne. Naar vi hufte, hvorledes Situationen var i 1877, saa forekommer det mig, at det har ikke ganske lidt at betyde, at Venstre stiftes i Udvalget, netop i det Aar, da vi stode lige over Provisoriet. Har nogen sinde Demokratiet i Danmark staaet sammen paa Rigsdagen, saa var det i 1876—77, da jeg vove at sige, uden at kunne modsiges; men usvaget stillede det erede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds tilligemed andre Medlemmer af Udvalget sig saaledes, at vi vare 4, som hørte til Venstre, der dengang saae os nødgagede til at forlade det erede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds, saa det er slet ingen ny Historie den. At nu f. Ex. det erede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds er kommen over det, maa han naturligvis afgjøre med sig selv, det skal jeg ikke bebrejde ham. (Ufbrydelse af Bertelsen). Det veed det erede Medlem nok, hvorledes det hænger sammen. Jeg kan ikke se Andet, end at denne Vædring er haabe billig og rimelig fra vor Side, og er der ikke Andet, der mangler, end Redaktionen, skulle vi nok faae det forandret til 3die Behandling. Jeg udtalte i Begyndelsen af mit Foredrag, at før jeg vil gaa med til en Straffelov, i hvilken der findes Bestemmelser, som jeg ikke finder sydbestjørende, eller til en Straffelov, som ikke er et virkeligt

Fremstridt, beholder jeg hellere den nuværende. Naar jeg siger det, saa siger jeg det paa Grundlag af, at vi virkelig have Bestemmelser nok til at tage fat paa Befalingsmænd, som ikke gjøre deres Pligt, eller som oversalde Mandstabet med urigtige Straffemaader, naar de blot blive brugte, og jeg skal gribe Leiligheden til her at fremdrage enkelte af dem, idet det er godt, at Befolkningen bedre og bedre faar at vide, at de ingenlunde med de Straffebestemmelser, vi have, ere værgeløse ligesom Befalingsmænd. Det som Forholdet var saaledes, at man var værgeløs overfor Befalingsmændene med den nuværende Straffelov, saa kan jeg forstaa, at man for enhver Pris maatte komme fra den; men naar dette aldeles ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at det maa være en Hovedgrund for os til at staa paa det gamle Standpunkt, thi det tør jeg sige, at jeg og mine Venner staa her i Straffeloven paa Venstres gamle Standpunkt fra 1876—77, og de Herrer staa paa det Standpunkt, som her fra anden Side blev forlangt, at de skulde indtage i 1876—77 for at faae Straffeloven. Det forekommer mig, at vi have ingen som helst Grund til at forlade vort gamle Standpunkt. Vi have nemlig en Bestemmelse, som er i Kraft. Det maa maasse med den høitærede Formands Billigelse være mig tilladt at oplæse den; det forekommer mig, at det er rigtig godt, naar den stadig bliver mere bekendt. Vi høre jo til enhver Tid af de Militære, at man skal vise Subordination. Vi have et Udtog af Krigsartiklerne, som bliver leveret i en Bog, der omtaler, hvorledes vi skulle pudse og passe vore Sager. Det er stadig Krigsartiklerne, som man forferdelig gjerne dvæler ved. Subordination forklæres ved blind Lybighed mod Foresattes givne Befalinger. Nu skal jeg tillade mig at oplæse den Bestemmelse, jeg nævnte, den lyder saaledes: „Subordinationen medfører et uindskrænket Herredomme over de Undergivne, hos hvilke en krybende Lybighed ingenlunde maa taales, men saamegen Myndighed og Befalingsævne, som til Tjenesten er nødvendig og kan bestaa ved Bore Love. Befalinger maa ei indeholde Mere, end Tjenestens Høihed og Alvorlighed udfraver, og aldrig udarte i Grovheder, Ekklædsord eller uanstændig Udfærd i Ord og Gjerning, saa at den Afgjælf, Enhver der staa i Bor Tjeneste, eller isølge den ham af Os tillagte Karakter, tilkommer, aldeles forbigaa; thi vi ville, at Superiorens usforsvarlige Forhold ligesaa lidt skal blive ustraffet...“. Maa jeg ogsaa tillade mig at lase et Par Linier op af de nuværende Bestemmelser, som sætte Straf for alle disse Ekklædsord og Uvædsord, hvorved man nu ved adskillige Udbelinger behager at overdænge Mandstabet, der er efter de nuværende Bestemmelser faktisk en rigtig god Straf derfor. Det er en Parolbefaling af 1815, hvori det hedder: „Paa det at Krigsretterne kunne have en bestemt Regel at følge, naar en Forsat befindes at have